

Robert Edward Eckels

SZÁMLA
KIEGÉNYÍTVE

Számla kiegyenlítve

Megjelent:
Rakéta Regényújság
1982/21

Amikor aznap este megjelent, a feleségem nem volt otthon, a kisbaba pedig megállás nélkül bömbölt. Alacsony, cingár emberke volt, Varney-nak mutatkozott be. Idegesítő szokása, hogy beszéd közben nem néz az ember szemébe, rögtön feltűnt. Idegesítő vagy sem, mindenesetre ő Volt az első jelentkező, amióta két hete a kocsieladásra a hirdetést feladtuk, és őszintén szólva, nekem már bárki megfelelt.

Valahogy sikerült Timet ágyba dugni, és rekordidő alatt ismét az utcán voltam, hogy figyeljem Varney-t, ahogy hároméves Volkswagenünket mustrálgatja. Megrúgta a kerekeket, megkocogtatta a tetőt és a motorba is beledugta az orrát. Aztán megtörölte a kezét és hozzám lépett.

– Szinte túl jó állapotban van – mondta. – Miért adja el?

Vállat vontam. – Takarékoskodnunk kell. A feleségem kocsija, ő már nem dolgozik, és nincs értelme két autót tartani.

– Ummm – mondta Varney és félrenézett. – Értem. Elvihetem kipróbálni?

Csak egy pillanatig haboztam. De Timet nem hagyhattam egyedül a házban, amellet Varney kocsija, amely a kanyarban állt, legalább kétszer annyit ért, mint amennyit a mi Volkswagenünk valaha is. Odaadtam hát a kulcsokat.

Rámvigyorgott, és ettől észbe kaphattam volna. De nem kaptam. Kifarolt és már indultam a ház felé, amikor meghallottam egy másik kocsit indítómotorját. Persze, Varney-é volt. Egy vörös hajú suhanc, aki a kormány alatt

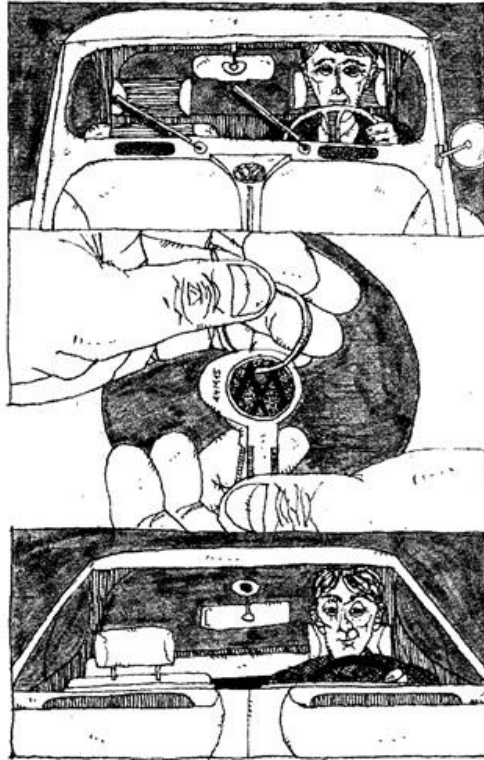
kuporoghatott, ült a volán mellett. Ő is vigyorgott, lefelé fordított hüvelykujjal integetett, és Varney után robogott.

Annyira elképedtem, hogy majd egy percbe beletelt, míg magamhoz tértem, és felírtam a kocsi rendszámát.

– Hülye – mondta a zsaru.

Ez már később volt. Lett volna időm, hogy lecsillapodjak, mégis mellbe vágott. – Én? – kérdeztem.

– Nem maga, ő. Minden tolvaj hülye, de ez viszi el a pálmát. Nem elég, hogy a saját nevét mondja meg, de még a saját kocsijával is megy oda.

– Ezek szerint elkapták?

A rendőr bólintott. – Őt is, meg a vöröshajút is. Semmi kétség. Kérem, jöjjön be a kapitányságra azonosítás végett, meg hogy aláírja a szabályos feljelentést.

– Mikor? – kérdeztem és már nem fájt annyira.

Másnap reggel nyolcra mondta, és reggel telefonáltattam a feleségemmel a munkahelyemre, hogy késni fogok valamennyit. Azt a rendőrt, aki az ügyemmel foglalkozott, elhívták, hiába mentem oda nyolcra, tizig kellett várnom, míg visszaért. Aztán írni kezdte a jelentését. Majdnem tizenegy volt, mire rám került a sor.

Szerencsére a feljelentést már legépelték, volt ugyan benne pár hiba, de nem voltam olyan hangulatban, hogy apróságokon fennakadjak. Megjegyzés nélkül aláírtam.

Aztán átkísértek egy szobába, ahonnan át lehetett látni egy másikba. Pár perccel később hat embert vezettek be, köztük volt Varney és a vörös hajú suhanc. Rögtön kiszúrtam őket a rendőrnek, egy O'Connor nevű nagydarab írnek.

– Ők azok? – kérdezte. – Megesküszik rá a bíróság előtt?

– A fenébe is, hát persze!

– Rendben van, köszönöm. – O'Connor kérdően nézett rám. – Van még valami?

– Hát igen, a kocsim! Mikor kapom vissza?

– Ó, arra még várni kell ia tárgyalásig – mondta O'Connor.

– Miért? Az én kocsim!

– Persze. De az isten tudja, hová rejtette Varney, és ameddig rá nem bizonyítják, hogy ő lopta el, nem lehet faggatni.

– Értem – feleltem. – Mikor lesz a tárgyalás?

– Majd értesítik – vont vállat O'Connor.

Munkába menet elakadtam a déli csúcsforgalomban és csak egy óra után értem be. A főnök rendes volt, csak négyórai munkabért vont le.

Három hét múlva beidéztek egy előkészítő tárgyalásra, ahol az államügyész is jelen volt. Negyvenöt percembe és négyórai bérembe került, hogy elismételjem ugyanazt, amit a rendőrségen elmondtam.

De legalább éreztem, hogy történik valami. És ez az érzésem fokozódott, amikor június 30-ra beidéztek a bíróságra.

Kedd volt, a tárgyalást tízre tűzték ki. Én a tanúk részére fenntartott teremben várakoztam. Dél körül belépett egy altiszt és közölte, hogy a bíróság félrevonult, és ha enni akarok valamit, hát itt az ideje.

Sietve bekaptam az ebédet és egy óra előtt már vissza is értem. A bíróság azonban csak kettő után ült össze. Fél háromkor ugyanaz az altiszt megjelent és tudomásomra hozta, hogy hazamehetek, az ügyet elnapolták.

– Hogyhogy elnapolták?

– Úgy, hogy elnapolták. Elhalasztották, felfüggesztették. Nevezze, ahogy akarja, de jöjjön vissza harminc nap múlva. Ugyanebben az időpontban.

– Miért?

– Mert akkorra van kitűzve az új tárgyalás.

– Értem. De miért nem tartották meg ma, amikorra kitűzték?

– Vállat vont. – A szokásos szöveg. A védelemnek időre van szüksége a felkészüléshez. Ne nézzen így rám! Tudom én, meg a bíró is tudja, hogy volt elég idejük, de ha a bíró megtagadja a kérelmet, kockáztatja a támadást, hogy nem tartja tiszteletben a vádlottak jogait. És ezt nem kívánhatja, ugye?

– Isten ments – ráztam meg a fejem. És mivel már túl késő volt, hogy dolgozni menjek, egyenesen hazatértem.

Július 30-án, csütörtökön pontosan ott voltam a bíróságon, ezúttal azonban nem a tanúk termében várakoztam, hanem besurrantam a tárgyalóterembe. Sokat nem változtatott a dolgon, de így legalább nem kellett megvárnom az altisztet, hogy megtudjam, mikorra halasztották a tárgyalást. Hétfőre. Csak három nap, nyugtatgattam magam.

De hétfőre Varney ügyvédje megbetegedett – legalábbis ezt jelentették be. A bíró sajnálkozott, de az eredmény ismét csak a tárgyalás elnapolása volt.

Másnap a hivatalban a főnököm, McBurney ferdén nézett rám, amikor megmondtam, hogy még el kell kéredezkednem.

– Azt hittem, hogy elintézte már ezt az ügyet! – morogta.

– Én is – feleltem ingerülten.

Ha meglett volna a kocsim, már hagytam volna a fenébe az egészszet. De nem volt meg.

Végül, amikor már nem is hittem hogy sor kerül rá, megvolt a tárgyalás. Mindössze tíz percig tartott és a bíró kimondta az ítéletet. Megállapította Varney bűnösségét és egy év próbaidőre ítélte.

Kifelé menet találok régi barátommal az altisztel. – Mindig beválik – szól diadalmasan. – Addig húzzák-halasztják, míg enyhe ítéletet nem kapnak. Fogadok, hogy maga is tudta előre.

– Nem fogadok – mondtam, és félretoltam, hogy elérjem az államügyészt. Alacsony, kopaszodó férfi volt, Morgannak hívták. Önelégülten mosolygott, amikor hozzáléptem.

– Nohát – szólt. – Bizonyára örül, hogy túl van rajta?

– Nem kifejezés – feleltem. – De egy év próbaidő? Nem kevés ez kocsilopásért?

– Lehet – vont vállat. – De alapjában véve a maga vallomása állt csak az övével szemben, és ki tudja, mi lett volna ha belekötnek, hogy a kocsikulcsokat maga adta oda. Mindent összegezve elégedettek lehetünk. Az a fontos, hogy kimondták a bűnösségét.

– Nekem csak az a fontos, hogy visszakapjam a kocsimat.

– Ja persze. Legjobb, ha a bíróság elé viszi az ügyet.

– Azt hittem, most volt bíróság előtt!

Morgan elnézően mosolygott. – Igen, ez volt a *büntető* eljárás. De lopott tulajdon visszaszerzéséhez polgári pert kell indítani.

– Úgy érti, fogadjak ügyvédet?

– Persze – jelentette ki Morgan, mintha ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga.

Aznap este leültem a feleségemmel számolni. Levonták egyheti fizetésemet, és a kocsit sem kaptam vissza. És minden jel arra mutatott, hogy nem is fogom. Az ügy csupán rontott valamit Varney priuszán, de ez volt minden.

– Ez nem igazság – fakadtam ki keserűen.

Feleségem szánakozva nézett rám. – Talán mégis jó lenne, ha beszélnél egy ügyvéddel.

– Már megtörtént. Szerinte a per többbe kerülne, mint amennyit az egész kocsi ér, nem számítva a további munkabérlevonásokat. És nincs rá garancia, hogy visszakapom a kocsit.

– Akkor hát elkönnyelhetjük tanulópénznek!

– Annyiba azért nem hagyom! – csattantam fel.

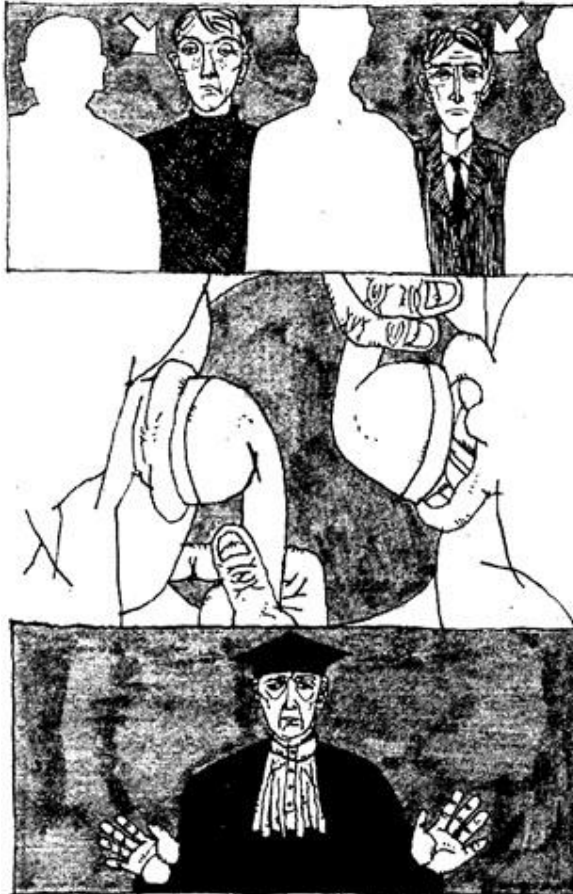
Tágra nyílt szemmel bámult rám. – Remélem, nem akarsz valami örültséget csinálni!

– Nem – ráztam meg a fejem. – Azt már csináltam.

Szombatig vártam, hogy többet aztán ne vonjanak le a fizetésemről. Körbejártam a várost, címekeket jegyeztem fel, adatokat gyűjtöttem és este felhívtam Varney-t a lakásán.

Amikor meghallotta a nevemet, felcsattant. – Ha arról az ócska Volkswagenről akar beszélni, tudja, hogy mit tehet.

– Téved – feleltem. – Azt akarom megkérdezni, akar-e velem társulni? Kocsilopáshoz.

– Ez valami hülye vicc?

– Nem. Ebből az ügyből levontam a tanulságot. A bűnözés kifizetődik. De most én akarok belőle hasznot húzni. És őszintén szólva, maga az egyetlen ismerősöm, aki tudja, hogyan kell egy bezárt kocsit kinyitni és slusszkulcs nélkül elindítani.

– Az lehet.

– Egy fehér Cadillacra van szükségem, amely a North Jackson utca 1600 előtt parkol. Ha oda viszi, ahová mondom, 300 dollár üti a markát.

– Honnan tudom, hogy nem valami csapda ez az egész?
– kérdezte habozva.

– Sehonnan – feleltem. – Holnap ilyenkor felhívom és majd megmondja, milyen elhatározásra jutott.

Másnap szándékosan valamivel később hívtam. Az első csöngetésre felvette a kagylót.

– Nos? – kérdeztem.

Szinte láttam magam előtt, hogy vállat von. – Mit veszíthetek? – kérdezte. – Csak azt mondja meg, hová vigyem. Magához?

– Nem – feleltem. – Akkor mindketten börtönbe juthatnánk. Vigye a South Ashland mögötti mellékutcába.

Varney füttyentett. – Nagyon rossz környék, különösen sötétedés után.

– Zavarja?

– Ha magát nem?... Ma este ott lesz.

Másnap, hétfőn korábban indultam hivatalba és South Ashland felé kerültem. Varney szavahihetőnek bizonyult és a kocsis is olyan állapotban volt, mint vártam.

Este felhívtam Varney-t. – Postára adtam a pénzt – mondtam. – És három újabb megrendelésem van. Egy

Chrysler, egy Lincoln és egy Buick. És külön jutalmat kap, ha mind a három megvan hét vége előtt.

– Mennyit?

– Kocsinként plusz 100 dollár, összesen 1200.

Egy pillanatig gondolkodott csak. – Legyen 1600 összesen és rendben van.

– Rontja az üzletemet – aggodalmaskodtam de jó. – Vártam, amíg ceruzát hoz, hogy feldiktálhassam a címeiket.

Bármilyen is volt Varney, pontosan dolgozott. Még aznap elvitte a Buickot és rákövetkező éjjel a másik kettőt. A Cadillac közelében tette le mindhárom kocsit. Ellenőriztem, és egyre jobb kedvem kerekedett. Aztán pénteken felhívott.

– Hé! Mi van a pénzzel, amit állítólag feladott.

– Mondtam, hogy feladtam.

– Igen, mondta. De ne próbálja elhitetni velem, hogy ennyi ideig tart, míg ideér. Ezerhatszázzal tartozik nekem.

– Maga meg egy Volkswagennel nekem – feleltem. – Tudja mit? Kvittek vagyunk.

Pár percbe beletelt, míg magához tért. Aztán elkáromkodta magát. – Azt hiszi, nagyfiú?

– Igen, meg vagyok róla győződve – feleltem és letettem.